

наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить
щотиння

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 3

Середа, 19 липня 1967 року

Ціна 2 коп.

ДО НОВИХ ТРУДОВИХ ЗВЕРШЕНЬ!

К. ФІЛОНОК.

Голова президії ЦП УТОГ

З почуттям законної гордості зустріли радянські люди Тези Центрального Комітету КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції», в яких розкривається велич героїчних звершень Ленінської партії, нашого народу в боротьбі за побудову нового суспільства, визначаються завдання сучасного етапу його розвитку.

Змагаючись за гідну зустріч 50-річчя Великого Жовтня, радянські люди зосереджують увагу на вирішальних ділянках комуністичного будівництва, виконанні завдань п'ятирічки, здійсненні економічної реформи, підвищенні продуктивності праці, ефективності промислового і сільськогосподарського виробництва, розвитку науки і техніки.

В самовідданій праці радянського народу в ім'я комунізму активну участь беруть і трудящі глухі України. Широко розгорнувши соціалістичне змагання на честь 50-річчя Великого Жовтня, колективи підприємств УТОГ в ювілейному році виконали піврічний план по випуску валової продукції на 107,7 процента. В грошовому виразі перевиконання плану становить понад 1.200 тис. карбованців. Порівняно з першим півріччям минулого року випуск продукції збільшився на 14,1 процента.

В першому півріччі добились хороших виробничих результатів ряд підприємств, зокрема переможці в республіканському змаганні за I квартал — Київське УВП-3, Білоцерківське і Одеське УВП-1. Добре працювали підприємства: Донецьке, Чернігівське, Львівське № 2, Кієвське, Харківське № 2, Бродівське, Конотопське та інші.

Поряд з перевиконанням плану по випуску валової продукції, учбово-виробничі підприємства перевиконали також плани випуску найголовніших видів виробів: швейних, культурно-побутового призначення, світлотехнічного обладнання, гумового взуття і т. д. Значно збільшився обсяг виробництва виробів із пластичних мас. Достеменно зазначити, що за перше півріччя 1966 року на підприємствах УТОГ було перероблено 181 тис. пластмас, а за 6 місяців нинішнього року — 293,2 тис.

Основою близько 20 найменувань нових видів виробів, фасонів, моделей, в тому числі — верхні чоловічі сорочки, робітничі комбінезони, матраци на ситці безперервного плетіння, шафи тридверні, газосвітловий трансформатор ТГВ-1020, облицювальна плитка з відходів скляного виробництва тощо.

Певних успіхів досягнуто і в роботі по поліпшенню якості продукції; підвищилась питома вага продукції першого сорту, що її випускають УВП. Так, наприклад, за вказаний період нинішнього року швейних виробів було випущено першим сортом 99,38 процента при плані — 90 процента, трико-

тажних — 81 процент, при плані 75 процентів.

За рахунок економії сировини і мобілізації внутрішніх ресурсів виготовлено понад план більш як на 200 тис. крб. товарів народного споживання.

Виконуючи зобов'язання по створенню раціоналізаторського фонду п'ятирічки за рахунок економії від впровадження раціоналізацій, підприємства добились річної економії в сумі 59,5 тисяч карбованців. Впроваджено 58 організаційних і технічних заходів по механізації виробничих процесів.

Освоюються виробничі потужності нових чотирьох швейних підприємств у Львові, Полтаві, Луганську і Кам'янці-Подільському. Ці підприємства щорічно дають додатково продукції масового пошиття більше ніж на 400 тисяч карбованців. Завершено спеціалізацію Львівського № 1, Полтавського № 1 і Миколаївського УВП. Успішно здійснюють соціалістичні зобов'язання ювілейного року і трудящі глухі, що зайняті в сільськогосподарському виробництві. Вони спрямовують свої зусилля на забезпечення своєчасного і без втрат збирання врожаю зернових, овочів і фруктів, створюють необхідні насінні фонди, борються за збільшення виробництва продуктів гваринництва.

Трудовим успіхам в значній мірі сприяло погашення політико-виховної і культурно-масової роботи серед глухих. В обласних відділах УТОГ, виконуючи соціалістичні зобов'язання до 50-річчя Радянської влади, провели роботу по охопленню глухих членством УТОГ, звернувши особливу увагу на залучення до Товариства тих, хто проживає в сільській місцевості.

Особливо добре організували роботу на селі в таких обласних відділах УТОГ, як Вінницький, Харківський, Львівський та ін. Тут ведуть перед і у виконанні інших показників соціалістичних зобов'язань, взятих на честь ювілейної річниці.

Спрямовуючи всю свою роботу в напрямку гідної зустрічі знаменного ювілею, культосвітні заклади УТОГ в цьому році використали найрізноманітніші форми виховної роботи серед глухих, що сприяло їх комуністичному вихованню, підвищенню свідомості.

Великою подією, справжнім святом мистецтва був республіканський фестиваль художньої самодіяльності глухих, що проходив у червні в столиці України — Києві. Присвячений 50-річчю ювілею Великого Жовтня, він ще більше згуртував творчі колективи будинків культури і клубів УТОГ, допоміг виявити талановитих виконавців, був могутнім поштовхом для

дальшого розвитку самодіяльної творчості глухих.

В більшості обласних відділів УТОГ домоглись непоганих показників і в збільшенні охоплення глухих фізкультурою і спортом, створили умови для росту числа розрядників, для виховання високо-результативних спортсменів.

Підводячи попередні підсумки виконання своїх зобов'язань до 50-річчя Великого Жовтня, обласні відділи УТОГ, однак, не повинні заспокоюватись на досягнутому. Партія вчить нас в будь-якій справі завжди мати перспективу руху вперед. Отже завдання всіх організацій УТОГ і всіх його членів полягає в тому, щоб ретельно переглянути свої колективні і особисті соціалістичні зобов'язання, взяті до 50-річчя Великого Жовтня, спрямувати свої зусилля на безумовне їх виконання.

При цьому особливу увагу треба звернути на широке розгортання змагання колективів підприємств, цехів, бригад і ударників за комуністичну працю, поліпшити підготовку кадрів масових професій і підвищувати кваліфікацію робітників і інженерно-технічних працівників, домогтись виконання підприємствами УТОГ виробничого плану по всіх техніко-економічних показниках, поліпшувати якість продукції, боротися за честь фабричної марки УВП.

Велике значення для дальшого зміцнення виробничої бази і створення трудящим належних культурно-побутових умов має капітальне будівництво в нашій системі. Але досі воно ще ведеться дуже низькими темпами. В зв'язку з цим під загрозою зриву строки введення в експлуатацію деяких важливих об'єктів виробничого і культурно-побутового призначення.

Працівникам центрального апарату і обласних відділів УТОГ необхідно взяти споруджувані об'єкти, особливо пускові, під постійний контроль.

Всім підприємствам УТОГ необхідно забезпечити виконання плану організаційно-технічних заходів по механізації виробничих процесів, краще використати виробничі потужності, домогтись економії за рахунок широкого впровадження раціоналізаторських пропозицій.

Слід і надалі проводити роботу по залученню в Товариство нових членів з глухих, подавати їм допомогу в трудовлаштуванні і придбанні професій, поліпшувати їх побутові умови і культурно-освітнє обслуговування в містах і селах. Тепер, в період збирання ювілейного врожаю, треба організувати для трудівників села обслуговування безпосередньо в полі.

Немає сумніву, що трудящі глухі України докладуть всіх сил, щоб з честю виконати соціалістичні зобов'язання, взяті до ювілею Великого Жовтня. Це буде гідним подарунком нашій великій Батьківщині.

ТРУДОВІ ДОСЯГНЕННЯ БІЛОЦЕРКІВЦІВ

Ще на початку року на трудову вахту на честь 50-річчя Великого Жовтня стали глухі, що працюють на державних підприємствах м. Білої Церкви. Серед них — кращі виробничники заводу запасних авточастин ім. І Травня слюсар ковальського цеху М. Приходько, ударник комуністичної праці столяр цеху «благострою» Я. Трушковський, покрівельник І. Матусевич, слюсар-складальник Л. Шутенко та інші.

На заводі «Електроконденсатор» змінив електромонтером працює М. Катников, який сам обслуговує цілу ділянку. Слюсар-інструментальник цього ж заводу ударник комуністичної праці О. Реєтенко не лише зразковий виробничник, а і раціоналізатор, активний учасник художньої самодіяльності міського Будинку культури глухих.

Бригадир складального цеху меблевої фабрики А. Селеванов виконує найскладніші замовлення, користується особливим авторитетом у адміністрації фабрики.

Всі вони працюють з подвійною енергією, змінні норми виконують на 120—130 процентів, займаються спортом, охоче виконують громадські доручення.

С. СИДОРОВА.

Перекладач Білоцерківського будинку культури глухих.

На Білоцерківській взуттєвій фабриці № 14 працює група глухих. Серед них старанно трудяться закройщик цеху № 1 ударник комуністичної праці Микола Романенко. На фабриці він біля 15 років. В колективі його цінують як висококваліфікованого робітника, справжнього знавця своєї спра-

ви. Денні завдання він завжди виконує на 120—130 процентів, бореться за економію матеріалу. В минулому році зекономив 480 тисяч дециметрів високоякісної шкіри. Вже в цьому році економить щомісяця 20—30 дециметрів шкіри.

За час роботи на фабриці тов. Романенко освоїв чотири суміжних професії.

Добре він справляється із громадськими дорученнями — член правління міжрайонного відділу УТОГ, голова міського відділу УТОГ.

Михайло Голінко працює на затажці чоловічих сандалів. Норму виконує на 110—115 процентів. Протягом 4 місяців цех, де він працює, утримує перехідний Червоний Прапор підприємства.

Не відстають від них робітники цеху по виготовленню шкільного взуття Іван Карпенко, Григорій Герасименко та інші. Всі вони взяли підвищені соціалістичні зобов'язання до 50-річчя Радянської влади.

М. БАЛАС.

Начальник зміни Білоцерківської взуттєвої фабрики № 14.

Заслужена нагорода

В с. Ракошине, Мукачівського району, на Закарпатті, відбувся багатолюдний мітинг з приводу нагородження сільгоспартілі ім. XXII парт'їзду високою урядовою нагородою — орденом Леніна, а також вручення перехідного Червоного Прапора Ради Міністрів СРСР і Всесоюзної Центральної Ради профспілок. Цієї нагороди артілі удостоєна за високі показники у всеоюзному соціалістичному змаганні першого року п'ятирічки.

Свою частку в трудову перемогу артілі внесли і глухі колосники з цього села — Ернест

Товт, Ірина Крупко, Марія Кошуба та інші.

Самовіддано трудяться на збиранні врожаю члени рілнничої бригади, яку очолює Василь Яцик.

Готуючи гідну зустріч Великому Жовтню, глухі взяли підвищені зобов'язання.

Трудові досягнення ракошінців — хороший приклад для глухих Мукачівського району.

В. СТАРОДУБЦЕВ.

Інструктор по роботі з глухими в сільській місцевості Ужгородського обласного відділу УТОГ.

На трудовій вахті в переджовтневому змаганні зразки високопродуктивної праці показує ударник комуністичної праці шліфувальник І. І. Грига (Ужгородське УВП-1). Він виконує в середньому план на 120 процентів.

Фото Е. Рябіна.

В дусі цілковитої єдності

11—12 липня в Будапешті відбулась нарада керівників комуністичних і робітничих партій та глав урядів соціалістичних країн — Болгарії, Угорщини, НДР, Польщі, СРСР, Чехословаччини і Югославії.

Нараду проведено у відповідності з домовленістю, досягнутою на московській зустрічі керівників комуністичних і робітничих партій і глав урядів зазначених країн 9 червня ц. р. про підтримання постійного контакту в питаннях становлення на Близькому Сході, яке ство-

рилось в результаті агресії Ізраїлю проти арабських країн.

Учасники наради констатували, що окупація Ізраїлем територій, захоплених ним в результаті агресії, яка триває, означає зневаження основних принципів статуту ООН і міжнародного права, посягання на суверенітет і територіальну цілісність арабських держав. Своєю загарбницькою політикою правлячі кола Ізраїлю, за якими стоять агресивні сили США, кидають виклик миролюбним силам в усьому світі.

Учасники наради знову підтвердили, що братні партії і соціалістичні країни рішуче підтримують і далі підтримуватимуть дружні арабські держави в їх справедливій боротьбі за ліквідацію наслідків агресії Ізраїлю і насамперед за негайне виведення ізраїльських військ із загарбаних ними арабських територій. Вони висловилися за ще повніше використання засобів, які відповідають інтересам боротьби проти агресії, за відновлення миру.

ПОВОРОТНИЙ МОМЕНТ У РОЗВИТКУ РЕВОЛЮЦІЇ

дою. І партія більшовиків взяла курс на підготовку збройного повстання.

Нижче друкуються спогади

СОЛДАТИ І РОБІТНИКИ

Напередодні липневих днів 1917 року по полках Петроградського гарнізону прокотилася хвиля мітингів і зборів. Солдати були обурені безглуздом наступом на фронті за наказом Керенського, спробою вивести з Петрограда під приводом польового навчання військові революційні частини.

2 липня до нас, у гвардії Єгерський запасний полк на Рязанській вулиці, прийшла делегація 1-го Кулеметного полку і робітників з Вибірзької сторони. Делегати запропонували виступити збройною демонстрацією проти Тимчасового уряду.

Пізно ввечері в полковому манежі відбувся мітинг, який організувала єсєро-меншовицька верхівка полкового комітету. Він був бурхливим: всі промовці говорили про врятування революції, але говорили по-різному: кадет Васильєв усякий прояв солдатства вольнодумства називав «крамолою», єсєр Чернішов кричав про те, що солдати, які виступають проти продовження війни, — зрадники, йому вторив меншовицький промовець Дан: недовіря урядові, заявив він, — це «ніж у спину революції».

Позицію більшовиків виклав В. І. Невський: вони вважали збройну демонстрацію передчасною.

— Це рано нам брати владу, товариші. До цього треба серйозно підготуватися, — попереджав він.

На мітингу було вирішено не починати збройного повстання. Але солдати не заспокоїлись. 3 липня вранці гвардії Єгерський полк без команди на шиккування вийшов на плац для участі в демонстрації. Частина солдатів мала при собі гвинтівки. Ми взяли плакати і транспаранти, що збереглися від демонстрації 18 червня: «Геть війну», «Хай живе світова революція!», «Геть міністрів-капіталістів!», «Вся влада Радам!».

Об 11 годині полк вийшов з казарм і рушив до Таврійського палацу, де тоді був центр всієї влади, вірніше, двовладдя. Проте туди ми не дійшли.

старого більшовика, учасника революційних подій 1917 року, нині персонального пенсіонера Сергія Антоновича Смирнова.

Офіцери, швидко подолавши розгубленість, приєдналися до строю і взяли ініціативу в свої руки. Безперестанно командуючи «Тримати крок!», «Не виходити з строю!», вони зуміли повернути полк у казарми.

Не встигли ми відпочити після походу і «переварити» почуття гіркоти в зв'язку з тим, що демонстрація не відбулася, як повернувся з Військової організації більшовиків член полкового комітету І. А. Зайцев і буквально пригрозив нас новиною: ЦК РСДРП(б), зважаючи на настрій мас, вирішив взяти участь у керівництві демонстрацією. Але що ми могли зробити тепер, коли здали позиції офіцерам і угодворам?

Пішли по ротах, щоб точніше визначити настрої солдатів. Там почули неймовірне: на вулицях міста стріляють, повстали солдати 1-го Кулеметного полку, серед робітників завору-

шення... Єсєри та меншовики поширювали наклепницькі чутки про втечу членів ЦК РСДРП(б) з палацу Кшесінської, про те, що Ленін — німецький шпигун і т. д.

Офіцери, єсєри та меншовики теж ходили по ротах, і намагаючись утримати солдатів від виступу, сипали обіцянки: одним — відпустки, іншим — підвищення в унтер-офіцери, писарі, тощо.

Вранці 4 липня в казармах полку зібралися всі офіцери. Було виставлено посилені патруль. І коли до воріт наших казарм підійшла делегація солдатів повсталого 3-го Петергофського запасного полку з наміром пройти в казарми, щоб підняти і наш полк на повстання, дорогу їй заступили штики. Лише чоловік 60—70 прорвалися, приєдналися до петергофців і разом з ними попрямували до Таврійського палацу.

Чим ближче ми туди підходили, тим тісніше було на вулицях. Зупинилися біля палацу. Незабаром почався мітинг «умовлення»: меншовики — члени ЦВК і Петроградської Ради — пропонували солдатам

повернутися в свої казарми і «довірити свою долю революції». А ми весь час кричали: «Геть Тимчасовий уряд!», «Геть Керенського!».

Раптом з палацевого саду почався обстріл. Народ кинувся тікати: одні намагалися сховатися за цоколем будинку, інші залягли за фундамент мурів.

І тут пролунав голос А. С. Буліна, більшовика:

— За мною, товариші!

Високо піднявши гвинтівку, рішучий і сміливий, він кинувся туди, звідки лунали постріли. За ним піднялися солдати і з гвинтівками наперевіс, з криками «Ура!» пішли в атаку. Юнкери заметушилися в куцях...

Коли повернулися в казарми, дізналися, що А. С. Буліна арештували і посадили в «Кресты», тюрму для політ'язнів.

Нашу полкову більшовицьку організацію було розпущено. Деяких товаришів арештували, інших відправили на фронт, а дехто перейшов на нелегальне становище. Революційна боротьба тривала...

С. А. СМІРНОВ.
Член КПРС з 1917 року.

Ленінська партія, відзначається в Тезах ЦК КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції», показала в 1917 році великий приклад історичної ініціативи, правильного врахування співвідношення класових сил і конкретних особливостей моменту. На різних етапах революції партія застосовувала гнучку і різноманітну тактику, використовувала мирні і немирні, легальні і нелегальні засоби боротьби, виявила здатність поєднувати їх, уміння переходити від одних форм і методів до інших.

Яскраво виявилася гнучкість тактики більшовицької партії в липневі дні 1917 року.

3—4 (16—17) липня в Петрограді відбулися грандіозні демонстрації робітників і солдатів, які вимагали від Центрального Виконавчого Комітету Рад взяти всю владу в свої руки, припинити війну. Це була, як потім відзначав В. І. Ленін, остання спроба шляхом маніфестації примусити Ради взяти владу.

Проте меншовики та єсєри, що очолювали ЦВК Рад і проводили політику угодворства з буржуазним Тимчасовим урядом, не прислухались до вимог мас, пішли на зраду. За їх згодою юнкери і реакційні козаки розстріляли мирну демонстрацію.

Липневі події, писав Володимир Ілліч Ленін, були поворотним моментом у розвитку революції. Всякі надії на мирний шлях зникли остаточно. Контрреволюційну буржуазію тепер можна було скинути тільки си-

21 липня — День Херсонської області

Вагомий вклад

Місто корабелів... Так перш за все звуть Херсон. Тут одією з провідних галузей промисловості є суднобудування і судноремонт. Але Херсон і Херсонська область славиться також своїм машинобудуванням, зокрема сільськогосподарським, харчовою і легкою промисловістю.

У сільському господарстві переважають зернові культури. Добре розвинуто виноградарство, овочівництво та баштанництво, а також тваринництво. Колгоспи і радгоспи області приділяють велику увагу розширенню площ зрошувальних і обводнюваних земель від Інгулецької і Краснознам'янської систем.

На Херсонщині працює сотні загальноосвітніх шкіл, вузів, середніх спеціальних навчальних закладів. Побудовано за роки Радянської влади багато нових будинків культури, бібліотек, кінотеатрів та інших культурних закладів.

Гарячі схвальні відгуки викликали на фабриках і заводах, у колгоспах і радгоспах, учбових закладах і установах області тези ЦК КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції». Тези надихають на нові трудові звершення в ім'я торжества комунізму в нашій країні.

Нинішній рік, як і для всіх радянських людей, особливо дорогий трудівникам Херсонщини, які готують до славного піввікового ювілею Радянської влади свої трудові дарунки.

Разом з усіма трудівцями області вагомий вклад у боротьбу за дострокове виконання п'ятирічки вносять глухі.

Справжні зразки праці показують ті, що працюють на учбово-виробничому підприємстві, заводах, фабриках і будовах міста та області. Укомплектовані компактні групи на комбайновому заводі ім. Петровського, на мебльовій та швейних фабриках «Більшовичка» і «Прогрес». Багато з них — ударники комуністичної праці, про них пишуть в місцевих газетах. Кращі виробничники г. Гречан, Корень, Селищева, Серба та інші змінюють норми щоденно виконують на 130—140 процентів.

Серед тих, що проживають в сільській місцевості, 18 трудівників борються за звання ударників комуністичної праці. Багатьом вже присвоєно це почесне звання. Робітниця радгоспу «Дружба» Берисла в сільського району М. О. Шеникул за високий показники в праці нагороджена медаллю «За трудову доблесть», В. І. Яговець, робітник винрадгоспу «Таврія» Каховського району член бригади ко-

муністичної праці, систематично виконує норми на 130—140 процентів. Тов. Сипун, тесляр Іванівського райвідділення «Сільгосптехніка», учасник виставки передового досвіду в народному господарстві. Тетяна Василівна Пашкова старий ветеран колгоспного виробництва, нині пенсіонерка, працювала телятницею в колгоспі «Перемога» з 1930 року. За вирощування племенної худоби неодноразово приймала участь у Всесоюзній виставці досягнень народного господарства, нагороджена «Золотою медаллю» і дипломом II ступеня.

Чимало уваги приділяється і художній самодіяльності. Глухі не лише вміють добро працювати, вони цікаво і змістовно організовують своє дозвілля.

На початку року проходив обласний фестиваль огляду художньої самодіяльності. В огляді приймали участь художні колективи Херсона, Каховки, Генієської та інших міст області. Це було велике свято. В Будинку культури суднобудівників, переповненому глядачами, були присутні представ-

ники обласних і міських партійних і радянських організацій.

На республіканський фестиваль було представлено кращий драматичний колектив. П'єса Л. Юхвида «Весілля в Малинівці» у виконанні найних аматорів-акторів одержала хорошу оцінку журі. Учасники республіканського огляду П. Тимаков і М. Холодєєв удостоєні срібної та бронзової медалей.

Разом з нашими значними досягненнями в роботі хочеться відмітити і деякі недоліки. Вже третій рік обласний відділ УТОГ добивається рішення про будівництво обласного будинку культури глухих. Та, на жаль, питання це і досі не вирішено. Ще на низькому рівні в нас провадиться спортивно-масова робота, особливо в Херсоні, не всіх глухих охоплено навчанням; над цими питаннями ще прийде багато попрацювати, щоб піввіковий ювілей Великої Жовтня зустріти у всеозброєнні.

І. АЛФІМОВ.
Голова Херсонської обласного відділу УТОГ.

Ударник комуністичної праці полірувальниця А. Т. Руденко (Харківське УВП-1) систематично виконує норму виробітку на 125 процентів.

Фото Е. Рябкіна.

ПО СТОРІНКАХ ЖУРНАЛУ „ЖИЗНЬ ГЛУХИХ“

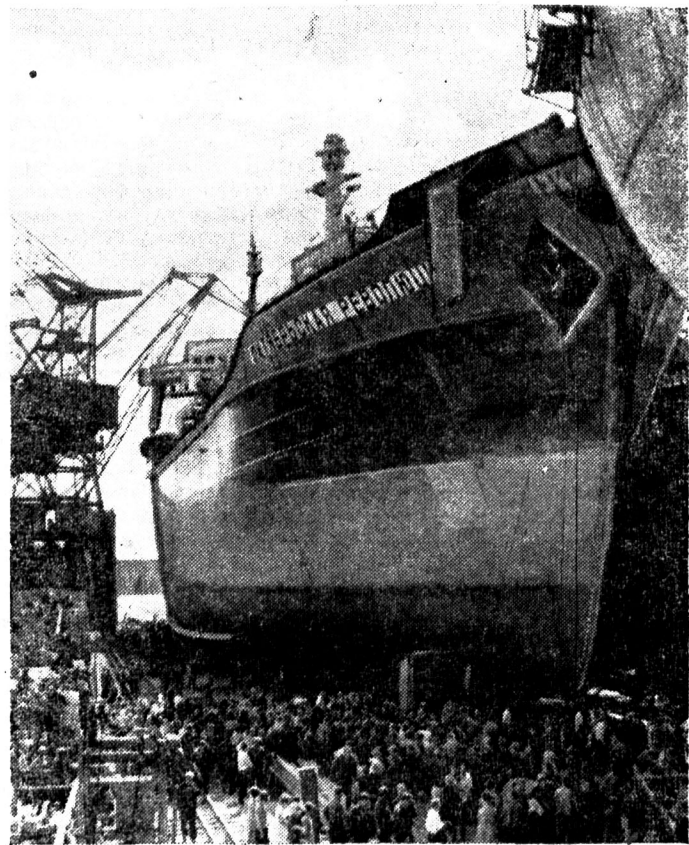
В журналі Всеросійського товариства глухих «Жизнь глухих» № 5 за травень 1967 року надруковано статтю вчительки школи-інтернату № 1010 для глухих м. Москви Н. Савчук — «Роздуми вчителя».

В статті ставиться питання — якою повинна бути школа глухих? Автор зокрема доводить, що не обов'язково в школі провадити

професійне навчання. Потрібно вчити дітей читати. «Виховувати любов до книги у глухих дітей — наше найперше і важливе завдання». А щодо освоєння професії столяра, слюсаря, швачки та інших, то досить для цього кілька місяців після закінчення школи.

Таким чином, спецшколу треба звільнити від профнавчання. Це дасть змогу поліпшити загальноосвітню підготовку учнів, зменшити перевантаження школярів, скоротити строки навчання на 2—3 роки.

Вміщуючи короткий зміст цієї статті, редакція газети «Наше життя» просить директорів шкіл-інтернатів глухих в Українській РСР висловити з приводу цього свої думки.

Херсонські корабелі спустили на воду нове океанське суховантажне судно-турбохід «Октябрьська революція». Його спорудження було оголошено ударною комсомольською будовою. В спорудженні судна брали участь брянські машинобудівники, які створили для турбохода дизель.

(Фотохроніка РТАУ).

Наше ЖИТТЯ

2 стор. 19 липня 1967 р.

КЕРІВНИМ ГОСПОДАРСЬКИМ КАДРАМ— ЕКОНОМІЧНІ ЗНАННЯ

Відомо, що успіх соціалістичного господарювання в значній мірі залежить від кадрів, озброєних економічними знаннями, їх уміння керувати людьми, управляти виробничими процесами.

У зв'язку з рішенням вересневого (1965 р.) Пленуму ЦК КПРС, коли розв'язання багатьох важливих проблем господарювання переноситься безпосередньо на підприємства, економічній підготовці керівних господарських кадрів надається особливе значення.

За дорученням Центрального правління УТОГ на Курсовій базі в цьому місяці був прове-

дений семінар по підвищенню економічних знань директорів підприємств УТОГ.

Керівникам УВП прочитані лекції з основних проблем, що пов'язані із застосуванням нової економічної реформи. Слухачі ознайомилися з основами наукової організації праці і управління, ціноутворення, з питаннями щодо поліпшення планування, госпрозрахунку, підвищення ефективності капітальних вкладень, матеріально-технічного постачання, ефективного використання виробничих потужностей підприємств і матеріального стимулювання в нових умовах господарювання.

Три дні додаткової відпустки

Президія Центрального правління УТОГ, Республіканський комітет робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств з 1 липня 1967 року встановили для робітників спеціалізованих металообробних, хімічних і текстильних, в тому числі трикотажних, підприємств, безпосередньо зайнятих на виробництві, щорічно додаткову триденну відпустку або грошову компенсацію в роз-

мірі триденного заробітку, якщо робітник працював на одному і тому ж підприємстві без перерви не менше двох років.

Це загальне положення не поширюється на робітників спеціалізованих підприємств, а також на робітників спеціалізованих підприємств, які безпосередньо не зайняті на виробництві, в тому числі на робітників, що обслуговують житлові будинки і гуртожитки.

Дав слово—додержуй його

Колектив Донецького учбово-виробничого підприємства взяв на честь 50-річчя Великого Жовтня підвищенні зобов'язання. Робітники борються за завоювання звання «Підприємство комуністичної праці».

Ще на початку року в усіх цехах, бригадах розгорнулось соціалістичне змагання за дострокове виконання плану по всіх техніко-економічних показниках за місяць, квартал, півріччя. Переможцям змагання вручаються перехідний Червоний Прапор, вимпел і видається грошова премія.

З початку року на протязі двох місяців перехідний Червоний Прапор утримували інструментальники. Вони вже давно борються за присвоєння їм цеху звання комуністичного. В цьому цеху майже всі робітники ударники комуністичної праці. Кожен з них добивається зразкової чистоти, працює самовіддано, допомагає товаришам по роботі. Сумлінно ставиться до змінного завдання, виконувати й набагато перевищувати його, працювати без прогулів і порушень трудової дисципліни — давно стало їх девізом.

Не відстає від інструментальників і цех по виготовленню металічних карнизів. Тут нараховується понад двадцять ударників комуністичної праці — складальниці Ганна Кулебякіна, Ніна Трищечкіна, штампувальниці тт. Хохлов, Стаднюк, Бережний та інші, які свої змінні завдання щоденно виконують на 120—130 процентів, дотримують зразкової чистоти на робочих місцях.

Зробили в цьому цеху свій вагомий внесок і раціоналізатори. Іван Іванович Немчин вважається одним з кращих раціоналізаторів підприємства. Він виготовив пристосування для збільшення отвору в трубі та новий штамп для ковпака карнизу, від чого в першому випадку значно збільшилась продуктивність праці, в другому — зменшилась витрата матеріалу.

В цеху по виготовленню електроробіт працює шість бригад, три з них постійно утри-

мують вимпели. Вони одні з кращих колективів нашого підприємства. Очолюють їх тт. Приходько, Марченкова, Павлюченко.

Зараз коли ми підводимо підсумки змагання за півріччя, одночасно уявляємо не лише техніко-економічні показники, а й строгі дотримання всіма членами бригад морального кодексу радянської людини. Наведу один приклад. В бригаді штампувальників, якою керує Петро Голик стався випадок, коли один з членів бригади прийшов на роботу напідпитку. Його поступок розглядали на цеховому комітеті. А коли підсумовували наслідки змагання, не дивлячись на те, що бригада щоденно виконувала і перевищувала змінне завдання і вважалася одною з перших по всіх техніко-економічних показниках, перехідний Червоний Прапор їй не вручили. Тепер кожен член цієї бригади працює з підвищеною енергією, щоб оправдати втрачене довіря. Майже всім членам бригади присвоєно високе звання ударника комуністичної праці.

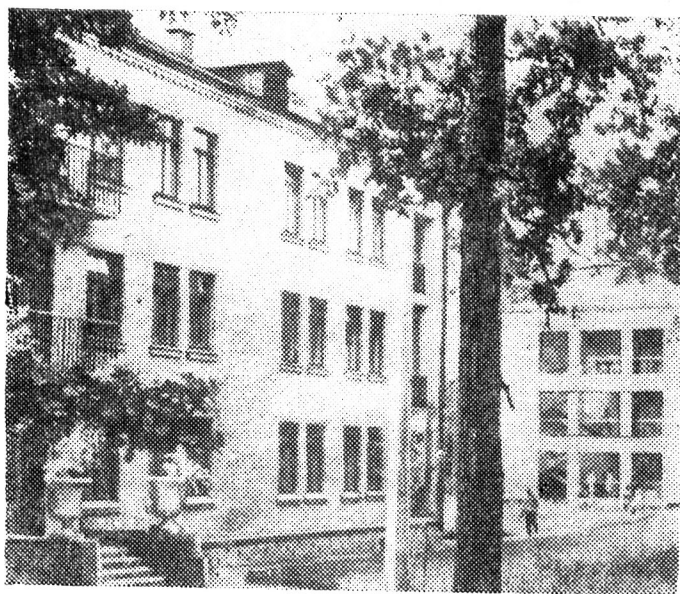
Зараз на підприємстві запроваджено маршрутний лист. В ньому буде відмічатися, скільки зекономлено кожним робітником матеріалів на своєму робочому місці протягом місяця, дотримання правил техніки безпеки, кількість виготовленої продукції за зміну і т. д. При допомозі такого маршрутного листа можна буде скласти загальну уяву про діяльність всього підприємства.

Багато робимо для того, щоб покращити умови праці та побуту наших трудівників. В електро-арматурному цеху, наприклад, реконструюється складальне відділення. Тут буде встановлено конвеєр, що дасть змогу значно підвищити продуктивність праці, удосконалити технологічний процес.

Велике свято — 50-річчя Радянської влади зустрінемо найвищими показниками на всіх ділянках виробництва.

Т. СЕЗОНОВА.
Заступник директора Донецького УВП.

ТАМ, ДЕ СОСНИ ШУМЛЯТЬ...

Спальні корпуси будинку відпочинку «Сосновий бір».

На ставку можна взяти човен і покататися по водній гладіні, що і збирається зробити київський художник Леонід Вовк.

Милуються чудовою навколишньою природою глухі відпочиваючі. На фото (зліва направо): А. Мойсеев з міста Душанбе, М. Усачова з Московської області та Ю. Осельська з Одеси.

Фоторепортаж

— Я вперше бачу лісові суніці, вони такі смачні, так духмяно пахнуть. А особливо цікаво шукати гриби.

Інструктор-перекладач з міста Баку Ганна Аборян милується навколишньою природою.

— У вас тут не так жарко. А біля лісових ставків дуже легко дихається. Повітря тут, наче цілющий бальзам, — каже вона.

— З початку року, — розповідає директор будинку відпочинку М. І. Каниока, — тут побувало близько 2600 чоловік. А всього в цей ювілейний рік у нас загартують своє здоров'я ще 5 тисяч чоловік.

Дирекція, весь обслуговуючий персонал будинку відпочинку роблять усе для того, щоб відпочиваючі почували себе тут якнайкраще. До їх послуг кінолекційний і танцювальний зали, бібліотека-читальня, кімната для настільних ігор, більярдна.

Крім прогулянок лісовими маршрутами здоров'я, проводяться екскурсії по історичних і революційних місцях Києва.

В бібліотеці-читальні великий вибір періодики. Сюди приходять відпочиваючі, щоб почитати свіжі газети і журнали.

Регулярно проводяться відвідування музеїв, стадіонів, пам'яток старовини. Колективно виїжджають подивитись виступи в театрах, цирку, Палаці спорту. Організуються прогулянки катером по Дніпру і «Київському морю».

Повні сил і вражень, повертаються глухі трудящі в цехи підприємств, на колгоспні поля і тваринницькі ферми. Вони працюють ще краще і з вдячністю згадують про здравницю «Сосновий бір», який тимчасово був їхньою домівкою.

Текст і фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Обласний семінар

Семінар голів первинних територіальних і виробничих організацій УТОГ відбувся в Луцьку. На семінарі було розглянуто ряд питань про обслуговування глухих, що проживають в сільській місцевості.

Цікаво розповів про свою роботу з глухими голова первинної організації Берестечківської селищної Ради тов. Терентієнко, який багато допоміг у трудовлаштуванні і призначенні пенсії глухим тт. Гринчуку, Стрихарському та іншим.

М. ГЛОДІН.

Екскурсії, зустрічі, спогади

З історичними досягненнями в нашій країні за 50 років Радянської влади знайомляться глухі Вінницької області. На підприємствах, клубах, Будинках культури відбуваються зустрічі з знайними людьми, старими більшовиками, героями Великої Вітчизняної війни. В Могилів-Подільському клубі глухі зустрічаються з учасником громадянської війни, членом КПРС з 1917 року Іваном Павловичем Зориним, який поділився своїми спогадами про далеке минуле, про встановлення Радянської влади і соціалістичні завоювання в Могилів-Подільському районі. Глухі м. Жмеринки відвідали історичні місця бойової і трудової слави, побували в Жмеринському залізничному депо, де за царату відбувалися перші страйки робітників.

Цікаво пройшла зустріч глухих в Гайсинському клубі з учасником першої російської революції тов. Соколотнюком, який був засуджений царським урядом до трьох років каторги.

Всі міжрайвідділи проводять семінари з представниками первинних організацій УТОГ за краще культурне обслуговування глухих на селі.

подвиги народних месників під час Великої Вітчизняної війни, драматичні сценки, що яскраво відображають сучасне колгоспне життя.

Одноактівки Миколи Курільчука (130 стор., ц. 26 коп.) відзначаються комедійним настроєм. Скажімо, в сатиричній сценці «Виховний момент» смілива дівчина Валя Тонкоголос дає бій хуліганові, примушуючи здоров'я відступити... В жар-

тливому ключі написана і одноактівка «Зятьок». В ній автор зображує життя сучасного села.

НОВІ КНИГИ

★ Одноактні п'єси для драмгуртків

Одноактні п'єси М. Савченка користуються популярністю серед драмгуртківців України, їх охоче ставлять на колгоспній

сцені і в заводських клубах. Недошавно у видавництві «Мистецтво» побачила світ збірка одноактних п'єс цього драматурга (186 стор., ц. 38 коп.). До збірки увійшло шість одноактних п'єс. Серед них «Аїстри червоної» — про визволення західних областей України, «Ластівка» — жартівлива одноактівка-водевіль, «Честь» — драматична новела з життя робітничої молоді та ін.

В цьому ж видавництві вийшла збірка одноактівки Олександра Очеретного «Справжня любов» (158 стор., ц. 30 коп.). Це вже друга збірка п'єс автора, одноактівки якого відзначаються гострим сюжетом, різноманітністю образів.

У збірці «Справжня любов» аматори самодіяльного мистецтва знайдуть твори про героїчних воїнів нашої армії, про

**наше
ЖИТТЯ**

3 стор. 19 липня 1967 р.

Зліт дружби школярів

Шість днів тривав у Києві другий Всесоюзний зліт дружби учнів шкіл глухих, присвячений 50-річчю Радянської влади. Близько 250 делегатів з дев'яти республік і міст з'їхалося до столиці України.

Різноманітна й змістовна була програма зльоту. В день відкриття його делегати посадили молодий дубок в знак дружби, поклали вінки біля пам'ятника засновнику Комуністичної партії і творцю Радянської держави В. І. Леніну і на могилі Невідомого солдата.

Потім діти вирушили в туристський похід по місцях революційної, трудової та бойової слави Київщини, попрацювали на полях і фермах радгоспу імені Ватутіна.

Найсильніші спортсмени взяли участь у малій олімпіаді з легкої атлетики, волейбола, баскетбола, футболу. Педагоги обмінялися досвідом з багатьох питань навчання і виховання глухих школярів.

Відбулися конкурси, зокрема на найсмачнішу національну страву. Всім припало до смаку узбецький плов і ленинградський салат, український борщ і грузинське саціві.

На закінчення учасники зльоту дали концерт дружби. Всі школярі одержали значки і подарунки, а переможці спортивної олімпіади — медалі і грамоти.

Радісні, усміхнені обличчя осядали промені вогнища дружби, на якому піонери й комсомольці дали клятву бути вірними ленинцями, гідними патріотами своєї Батьківщини.

Б. КОБЕЦЬ.

ЗА ЗРАЗОК У ПОБУТІ

Хороші побутові умови створено в гуртожитку Донецького учбово-виробничого підприємства. До послуг робітників душові, пральня, роздягальні для робочого одягу, дві кухні-їдальні. Всі мешканці гуртожитку борються за зразкову чистоту. В кожній кімнаті — зручні меблі, килими, квіти.

При гуртожитку створено комітет побуту, який слідкує за дотриманням чистоти і порядку у всіх кімнатах.

А. ПЕТРОВА.

Комендант гуртожитку Донецького УВП.

УСПІХИ І ПОРАЗКИ НА БАСКЕТБОЛЬНОМУ ЧЕМПІОНАТІ

Жіноча команда Одеського обласного відділу — чемпіон УТОГ з баскетболу 1967 року.

Перший ряд (сидять зліва направо): І. Перова, Т. Крамарова, Р. Лазаренко; другий ряд: Р. Шмалько, Л. Геловані, В. Сергієнко, Л. Крамаровська, Ж. Якименко, Г. Черешня.

Закінчилися фінальні змагання з баскетболу серед жіночих і чоловічих команд Українського товариства глухих, які відбулися в Одесі.

Фінальним змаганням передували ігри, що проводилися в 4 зонах по круговій системі, яка дала змогу виявити найсильніших серед 15 жіночих і 17 чоловічих команд.

Завоювали право продовжувати боротьбу у фіналі чоловічі команди: Київського, Луганського, Одеського і Харківського обласних відділів УТОГ; жіночі — Запорізького, Львівського, Одеського і Сумського обласних відділів.

Змагання проходили на баскетбольному майданчику стадіону «Спартак» і носили впертий, напружений характер.

Центром фінальних змагань серед чоловічих команд була зустріч баскетболістів Одеси і Луганська — давніх і постійних суперників. Одесити носили звання чемпіонів з 1963 року, а їх суперники з того ж часу були другими призерами чемпіонатів 1963 і 1965 років.

На цей раз луганцям (тренер І. Реутов) вдалося взяти реванш над своїми суперниками з рахунком 44:40.

Перемога одеситів над баскетболістами Києва і Харкова забезпечила їм друге місце. На третьому місці — кияни.

Якщо серед чоловічих команд уже з першого дня було видно, що претендентами на чемпіонський титул мають бути баскетболісти Луганська, то значно складнішим було питання відносно чемпіонського титулу серед жіночих команд. Баскетболістки Львова, які до цього тричі завойовували перехідний кубок, на цей раз виглядали значно гірше, ніж в попередні роки. Тому основними претендентами на перехідний кубок стали баскетболістки Запоріжжя і Одеси. Гра цих, рівних по технічній і фізичній підготовці команд, проводилася в останній день змагань. Наскільки вона була цікавою і напруженою, свідчить хоча б той факт, що по закінченні гри рахунок був нічийним — 23:23. Але в додаткові 5 хвилин щастя усміх-

Чоловіча команда Луганського обласного відділу — чемпіон УТОГ з баскетболу 1967 року.

Перший ряд (сидять зліва направо): А. Вдовченко, О. Криворучко, В. Веріго, О. Єрьомін; другий ряд: В. Дишлевський, В. Гайдашевський, Е. Кузьмичов, А. Іпполітов, Л. Єнін, тренер команди І. Реутов.

нулося одеситкам. Гра закінчилася з рахунком 28:26.

Таким чином звання чемпіонів завойовували баскетболістки Одеського обласного відділу (тренер О. Даніч). На другому місці баскетболістки Запоріжжя, а на третьому — Львова.

Переможці змагань, які зайняли перші місця, нагороджені перехідними кубками і дипломами I ступеня, а гравці команд — свідоцтвами і цінними подарунками Української Ради добровільного спортивного товариства «Спартак».

Відповідні нагороди одержали команди та їх гравці, які зайняли друге і третє місця.

З переможців змагань складено збірні команди (чоловічу і жіночу) для участі на всесоюзних змаганнях з баскетболу серед глухих, які відбудуться у вересні в м. Паневежисе (Литовська РСР).

Дивну позицію зайняли керівники Дніпропетровської, Закарпатської, Кіровоградської та Чернігівської обласних рад

ДСТ «Спартак», які не представили чоловічих і жіночих команд для участі в змаганнях. Треба відмітити, що це не поодинокий випадок.

И. ЗДОРОВИЛО.

Фото В. ЛЮДВІКА.

Перемога шашкістів

В Одесі відбулося змагання шашкістів на кубок облпрофради, присвячене 50-річчю Радянської влади. Серед десяти учасників збірної команди обкому профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств виступали глухі — робітники Одеського учбово-виробничого підприємства № 1 тт. Черера, Лавецький, Чернов, Лозовський і Олексюк. Збірна команда зайняла в змаганнях друге місце.

О. СУХАНОВ.

Цікаві рядки

Найвища людина, мабуть, фінн Каянус, зріст якого 2 м 83 см. Він не може увійти, не зігнувшись, ні в які двері.

Найогрядніша людина живе і працює зубним техніком в угорському селі Лекті.

Карой Хорнічек при нормальному зрості важить 230 кілограмів. Людина ця приречена ходити тільки пішки, бо не протиснеться у двері жодного автобуса чи поїзда.

Відомі найменші в світі книги. Це — словник англійської мови на 12 тисяч слів, магометанський Коран, томик віршів Роберта Бернса та інші. Кожна з них не більша за ніготь великого пальця.

Найпрудкіша риба належить до родини макрелей. Це меч-риба. Вона мешкає в теплих і помірних областях усіх океанів і може проплисти 90 метрів за 3 секунди. Її швидкість понад 100 км за годину.

Мадагаскарський страус епіорні — гігант серед птахів: його зріст перевершує 5 м, а яйце своїми розмірами дорівнює 150 курячим.

Редактор В. ПІТЕНКО.

Наша адреса:

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. Е-7-38-43 «Наша життя» — орган Центрального правління Українського общества глухих

БФ 32515. 19. VII. 1967 р.

Київ, друк. УВП-3, Зам. 493—3000.

Шляхи-дороги Африки

Європеєць відкрив ає для себе Африку найчастіше з повітря, з висоти кількох тисяч метрів. У районі Сахари вона простається під крилом літака безкрай жовтим океаном. Густо-зелений килим узбережжя зрідка розривають нерівні вікна боліт і лагун, що виблискують на сонці.

Красива наша Африка, — каже конголезький студент Муона, який повертається з Європи додому на канікули. Літак ішов уздовж узбережжя Гвінейської затоки.

— Ми пролетіли вже п'ять держав, — міркував Муона вголос. — З висоти добре видно, між ними немає ніяких кордонів. Жителі цих держав належать до різних племен, говорять різними мовами, але всі вони африканці. У них одна історія, одні турботи і завдання. І те, що їх поки що розділяють кордони держав, де офіційні мови — англійська, іспанська, французька чи португальська, є абсолютно протиприродним.

Протягом століть колонізатори спустошували своїми набігами мирні африканські села і вивозили за океан сотні тисяч

чорних рабів. Потім, з розвитком техніки, колоніальні компанії почали здобувати вигоду з експлуатації природних багатств континенту або вирощувати на родючих ґрунтах вигідні для себе культури — кофе, банани. Поділивши Африку, імперіалістичні держави ігнорували національні й економічні інтереси корінного населення, створили цілу систему колоніальних володінь і сфер впливу. Відомо, чим усе це закінчилось. Більшість країн Африки завоювала політичну незалежність, але перед ними ще важче завдання — вирватися з пут вікової відсталості.

Літак зробив посадку в Абіджані — столиці Берега Слонової Кості. Після невеликого відпочинку пасажирів знов запросили в літак. Митні чиновники обшукували людей, яких вони випускали з країни, вивертали їхні кишені, сумки.

— Шукають цінності, які заборонено вивозити, — зауважив мій конголезький супутник.

Боротьба з спекулянтами, з корупцією — серйозна проблема в багатьох африканських державах. Після завоювання незалежності пе-

ред ними постало питання: в чий руках буде розвиток економіки — в приватних чи національних?

— По-різному вирішили його тоді, — сказав Муона. — Тепер важко ще підбивати підсумки, хто з них має рацію, але ми, молодь, думаємо, що такі країни, як Гвінея, Малі, Конго (Браззавіль), проводять тепер найбільш самостійну політику і добились кращих економічних успіхів, активніше протистоять неоколоніалістам.

Своєрідні залізничні в Африці. Як правило, вони вузькоколіїні, пайчастіше починаються біля якого-небудь порту і ведуть вглиб материка. Сам напрям залізниць і рух вантажів: віддалені родючі райони — морські порти — метрополія наочно показує кому і чий інтересам покликані були служити сталеві колії. Як щупальця велетенського спрута, вони з усіх боків охопили континент.

Такою була довгі роки і залізниця Дакар — Нігер, збудована французькими колонізаторами. Проте цій залізничці судилося відіграти іншу роль в історії Західної Африки. Багато сенегаль-

ців і суданців, які працювали на ній, відмовилися стати помічниками колонізаторів у грабежі рідних земель. Залізничники створили могутню професійну організацію, і незабаром їх страйки потрясли весь район. Залізничники внесли величезний вклад у боротьбу народів Сенегалу і Малі за національну незалежність. Їх заслуга і в тому, що сьогодні залізниця Дакар — Нігер працює безперебійно і відіграє важливу роль у розвитку Західної Африки.

Найбільший потік вантажів іде від Дакара вглиб континенту, в Бамако — столицю Республіки Малі. Тут уже створено вищу адміністративну школу, медичне училище, центр професійного навчання, стадіон та басейн. Будуються винца партійна школа і цементний завод. Все це зроблено або робиться з допомогою Радянського Союзу. Вантажі для цих та інших об'єктів в основному перевезли залізничники лінії Дакар — Нігер.

Африка велика, але залізниць і шосейних шляхів, авіаліній тут зовсім мало, особливо в савані і джунглях. Тут ще мало що змінилось. Як і багато століть тому, з міста Таудені — самого серця Сахари — в місто Гао, що лежить у коліні Пі-

геру, повільно тягнуться каравани верблюдів. З районів савани пастухи переганяють вирошені тут за літо величезні стада великої рогатої худоби.

І все-таки нові віяння проникли і дедалі ширше проникають скрізь, в усі куточки Африки. В соляному каравані, що йде до Гао, ви зустрінете нових людей розбудженого континенту — членів малійської партії Суданський союз (РДА), тієї самої, що завойовувала незалежність народів Малі і тепер докладає великих зусиль, щоб розвинути економіку країни. І серед тих пастухів, які переганяють худобу на південь, теж є члени партії. В найвіддаленіші куточки, де є нерідко все-сильний чалкун, вирушають молоді ентузіасты — вчителі, лікарі. Вони ведуть там напоегліву боротьбу за нове життя, за соціальний прогрес.

Різноманітні і цікаві шляхи-дороги чорного континенту. Одним з них судилося зарости бур'яном, іншим — вкритись асфальтом або бетоном. Майбутнє за тими шляхами, які дають змогу Африці швидше йти вперед до соціального, економічного і культурного прогресу.

Ф. ТАРАСОВ.

м. Бамако, Республіка Малі.